

Duše

Kdysi šly s babičkou po louce. Byla na ní spousta odkvetlých pampelišek. Stará paní jednu z nich utrhla, foukla do ní a řekla:

„Leťte, duše!“

To se Martě líbilo. Ona pampeliškovému chmýří říkala padáčky, ale duše bylo lepší. Držela se babičky za ruku a dívala se, jak duše letí pryč. Musela trochu mhouřit oči, protože zapadající slunce už bylo nízko nad obzorem.

„Babi, co je to duše?“ zeptala se.

„Duše, to jsi ty.“

„Já?“

„No. Taky. Každý má svoji duši. Já, táta, máma i ty.“

„A jak vypadá?“

„To nikdo neví. Můžeš si ji představit třeba jako takové světýlko. Malý plamínek.“

„A kde ji mám?“

„Tady,“ zasmála se babička a poklepala svojí vnučce na hrudník.

„K čemu mi ta duše je?“

„Díky ní se směješ. Díky ní se můžeš radovat. Díky ní jsi taková prima holka. Díky ní se máme rády.“

„A můžu o ni přijít?“

„Ne. Leda...“

„Leda co?“

„Leda bys ji chtěla za něco vyměnit.“

Marta nechtěla svoji duši vyměnit ani za nic. Chtěla být prima holka. Pak ji něco napadlo.

„A co se stane s duší, až člověk umře?“

„Odletí do světa. Zrovna jako to pampeliškové chmýří.“

